

[Niels Helveg Petersen.]

lighed for at erhverve ejendomme uden tilladelse. Jeg vil gerne citere. Den mulighed eksisterer, hvis

„erhververen *enten* opfylder de uddannelseskra­v, der fastsættes af landbrugsministeren, *eller* i en sammenhængende periode af mindst 2 år selvstændigt har drevet en landbrugsejendom her i landet som ejer eller forpagter *eller* har været beskæftiget som arbejdstager ved landbruget her i landet i en sammenhængende periode af mindst 2 år . . .“

Hvis man ser nærmere efter i bemærkningerne, finder man, at der under vandringerne fra lovtækst til bemærkninger er sket en sproglig ændring. Her tales der pludselig ikke om, at erhververen skal opfylde disse betingelser. Her tales der om, *enten* at *han* opfylder de krav om landbrugsmæssig uddannelse, der fastsættes af landbrugsministeren, eller at *han* i en tidligere periode har drevet ejendom her i landet, eller at *han* har været beskæftiget i en sammenhængende periode af mindst 2 år ved landbruget. Det er denne anvendelse af udtrykket „han“, som bringer mig til at fremdrage en særlig sag.

Nu er det jo ikke ualmindeligt, at „han“ i en lovtækst betyder „enhver“, altså står for en hvilken som helst person, og det kunne da også tænkes, at der var kvinder, der opfyldte disse betingelser. Det er just det spørgsmål, jeg vil rejse. Har man med denne bemærkning i bemærkningerne tænkt på, at det skal være mænd, eller kan det også tænkes at omfatte kvinder? Der er jo titusinder af kvinder, som i deres ungdom eller senere har været beskæftiget som arbejdstagere i landbruget i en sammenhængende periode af mindst 2 år, nok for de flestes vedkommende indendørs, men også for en dels vedkommende delvis med pasning af køer og fjerkræ, medhjælp i marken osv. Er det meningen med denne lovgivning, at man ikke vil anse disse personer for omfattet af bestemmelsen, når man sådan i bemærkningerne skriver „han“?

Der er to muligheder: enten betyder denne lovtækst, at kun mænd, som har været beskæftiget i en sammenhængende periode af 2 år i landbruget, kan erhverve landbrugsejendom uden tilladelse. Det ville være urimeligt og helt ude af takt med den ud-

vikling, som i øvrigt foregår i samfundet, og i så fald er denne lovtækst og bemærkningerne dertil et godt eksempel på, hvor langsomt det går, inden administrationen bliver klar over, at der er en bevægelse i gang for at ligestille kvinder. Den anden mulighed er, at kvinder er omfattet, så at en kvinde, som har været beskæftiget som arbejdstager i landbruget i en sammenhængende periode af mindst 2 år, nemlig ved arbejde i landholdningen, også kan erhverve ejendom uden særlig tilladelse. I så fald er der, så vidt jeg kan skønne, et kæmpehul i loven, som gør den langt mindre restriktiv end hidtil antaget, for det drejer sig om titusinder, hvis ikke hundredtusinder af kvinder, som på et tidspunkt har haft en sådan beskæftigelse inden for landbruget. Enten er der altså et hul i loven af et meget stort omfang, eller også er loven udtryk for en urimelig holdning, og så må landbrugsministeren selv vælge.

Man vil efter min mening ikke kunne basere moderne lovgivning på at forbyde mulighed for at erhverve landbrugsejendom alene på grund af kønsforskellen. Jeg tror, der i dette ting vil være udbredt enighed om, at det kan vi i det herrens år 1973 ikke tillade os.

Jeg forlanger ikke et svar fra landbrugsministeren på spørgsmålet straks. Jeg foretrækker, at landbrugsministeren og koncipisterne i landbrugsministeriet nøje overvejer det problem, der her er rejst, således at dette spørgsmål nøje kan afklares under lovforslagets videre behandling.

Juul-Madsen: Jeg tager ordet, fordi jeg er helt enig i det synspunkt, hr. Niels Helveg Petersen her har fremført. Jeg har selv været opmærksom på det, men vil gerne understrege, at jeg betragter det som givet, at der ikke her i landet er kønsdiskrimination, for så vidt angår erhvervelse af landbrugsejendom. Jeg betragter det som en selvfølge, at en kvinde, der er vokset op i et landbrug eller har uddannet sig husligt ved ophold i et landbrug, på lige fod med en mand kan erhverve en landbrugsejendom. Jeg mener ikke, at dette spørgsmål overhovedet kan være genstand for anden drøftelse, end hvordan man klart kan formulere dette selvfølgeligelige i loven.

Jeg vil gerne sige i fortsættelse af mit par-